

Лилик Мар'яна Володимирівна*аспірантка кафедри публічного управління та публічної служби
Навчально-наукового інституту державного управління
Національного університету "Львівська політехніка"*

ORCID: 0000-0003-1643-392X

e-mail: maranalilik@gmail.com

ВПЛИВ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ НА РОЗВИТОК МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ

Розглянуто особливості впливу глобалізації на розвиток міжкультурної комунікації в публічному управлінні. Проаналізовано основні тенденції, які спостерігаються в сучасному глобалізованому світі. Визначено місце та роль міжкультурної комунікації у процесах глобалізації. Обґрунтовано особливу роль публічного управління, яке здатне вирішувати проблеми міжкультурної комунікації. Розглянуто основні негативні тенденції, які спостерігаються у сфері міжкультурної комунікації через поглиблення глобалізаційних перетворень на світовій арені. Аргументовано напрями, за якими необхідно здійснювати розвиток міжкультурної комунікації з публічно-управлінської позиції.

Ключові слова: міжкультурна комунікація; публічне управління; глобалізація; органи публічної влади.

Постановка проблеми. Сучасний світ швидкими темпами набуває глобалізованого характеру існування, що безпосередньо впливає на усі сфери життєдіяльності окремих індивідів. Міжцивілізаційні відносини зумовлюють розвиток такого явища, як міжкультурна комунікація, зважаючи на потреби населення різних країн і регіонів пізнавати духовний світ та особливості культурного, релігійного, етнічного та традиційного буття для кращого порозуміння один одного та часто – асиміляції.

Ці процеси доволі часто характеризуються своєю інтенсивністю та насиченістю, що призводить до системного характеру таких взаємодій. Вони об'єктивно покликані мінімізувати ризики, які виникають у процесі міжетнічних та міжкультурних комунікацій.

Проте на сьогодні існує проблема нівелювання самотності культур, зважаючи на глобалізаційний аспект розвитку сучасного суспільства. У цьому контексті спостерігається применшення національних інтересів багатьох держав, тому особливу роль при цьому повинен відігравати публічно-управлінський аспект, що реалізують органи публічної влади та управління, покликані здійснювати відповідні функції у зазначеній сфері.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Міжкультурна комунікація є предметом зацікавлення багатьох дослідників. У давньому минулому цими питаннями цікавилися такі філософи, як Платон, Сократ та Аристотель.

У сучасному світі проблематику міжкультурної комунікації розкрито у працях таких дослідників, як: Є. Верещагін, З. Гасанов, Т. Грушевицька, В. Заслуженюк, В. Костомаров, С. Кучерян, В. Мірошніченко, В. Попков, О. Жорнова, С. Нієто, Т. Рюлькер, А. Садохін та ін. Моделі поведінки окремих людей під впливом тих чи інших соціокультурних явищ, зумовлених міжкультурною комунікацією, наведено у публікаціях К. Бергера, П. Вербицької, В. Манакіна,

А. Кребета, Г. Трейгера, Е. Холла, Ю. Шайгородського та ін. Висновки цих досліджень дають уявлення про місце та роль міжкультурної комунікації у сучасному світі.

Разом з тим, дослідження міжкультурної комунікації за умов глобалізації саме перебуває на стадії формування. Потребує глибшого наукового аналізу і питання взаємодії суб'єктів публічного управління, які впливають на розвиток суспільних відносин з позиції міжкультурної комунікації в реаліях глобалізованого світу.

Виокремлення невирішених раніше частин загальної проблеми. Незважаючи на значну кількість публікацій, які стосуються розвитку відносин у сфер міжкультурної комунікації, потрібно зауважити, що наукова думка потребує ґрунтовних наукових досліджень щодо впливу глобалізаційних перетворень і трансформацій, що відбуваються сьогодні, на комунікативну складову взаємодії різних культур та етносів в контексті публічного управління. Такі дослідження спрямовані на вирішення комунікативного питання та подолання тих проблем, які зумовлені глобалізаційними перетвореннями та невирішеністю публічно-управлінських неузгодженостей всередині країни.

Метою роботи є розгляд особливостей впливу глобалізації на розвиток міжкультурної комунікації в публічному управлінні, характеристика публічного аспекту міжкультурної комунікації в контексті глобалізації та обґрунтування напрямів, за якими необхідно здійснювати розвиток міжкультурної комунікації з публічно-управлінської позиції.

Виклад основного матеріалу. Міжкультурна комунікація є соціальним феноменом, який характеризується конструктивною чи деструктивною взаємодією між представниками етнічних, національних та інших культур чи субкультур відповідно до визначеної території перебування. Людина перебуває в центрі таких міжкультурних взаємодій, володіючи здатністю бути носієм культурних загальнолюдських цінностей. Враховуючи ці особливості, індивіди взаємодіють один з одним відповідно до значної кількості контекстів спілкування між собою [1, 2].

З іншого боку, міжкультурна комунікація є особливим комунікативним видом, характерним для взаємодії між представниками різних культур, рас, етносів та мов, і ця взаємодія уособлює в собі зіставлення міжнародних та міжетнічних особливостей, внаслідок чого виявляються не лише універсальні, загальні, але й самотутні, специфічні ознаки як цілих народів, так і окремих індивідів, властиві саме для них, зважаючи на розбіжності історичного розвитку населення Землі. З огляду на це, важливо ставити акцент на порозумінні та розумінні чужого, спілкуючись чужою мовою та приймаючи і розуміючи чужі культурні звички та традиції.

В умовах глобалізації постійно змінюються форми, методи і засоби комунікації людей, що, своєю чергою, змінює характер спілкування. Глобалізаційні процеси в сучасному світі призводять до потреби переходу від ієрархічної системи відносин, побудованих на принципах панування й підпорядкування, до побудови системи відносин, що базуються на принципах толерантності, плюралізму та демократії. А це призводить до взаємозалежності культур, народів і цивілізацій, які повинні приймати нові умови світових взаємодій.

В умовах глобалізації відбуваються масштабні інтеграційні процеси, відповідно до чого окремі етнічні групи об'єднуються у єдину світову культурну систему завдяки всезростаючому розвитку комунікативних інструментів та засобів. У сфері публічного управління на сьогодні триває розширення контактів між органами публічної влади, зокрема державними інститутами, а також між окремими індивідами чи соціальними групами, громадськими рухами та організаціями, які розташовані та функціонують у різних країнах та приналежні до різних культур. Зокрема, істотний вплив на комунікативні відносини чинить міграція, яка активізувалася за останнє десятиліття.

Отже, глобалізація, яка є об'єктивним та невідворотним процесом у сучасному світі, спричиняє значні соціально-політичні, економічні, культурні та етнічні збурення, які не можуть не зачіпати міжкультурну комунікацію та її реалізацію на міждержавному рівні. Це призводить до нівеляції самобутності багатьох культур та применшення інтересів національних держав, що позиціонується як негативне явище, яке потрібно врегульовувати та зводити до мінімуму завдяки ефективним публічно-управлінським діями як всередині окремих держав, так і на міждержавному рівні. Зокрема, йдеться про прийняття та реалізацію міждержавних угод у напрямі оптимізації відносин, які виникають у сфері міжкультурної комунікації і зумовлених глобалізаційними процесами у світі.

Зважаючи на тенденції та ускладнення комунікації у сфері міжкультурних взаємодій упродовж останніх десятиліть, треба звернути увагу на істотні відмінності в моделях поведінки та мислення представників різних культур, в їх світоглядних уявленнях, цінностях та стандартах, що в комплексі характеризують феномен людського спілкування [3].

Особливий акцент варто поставити на публічно-управлінському аспекті, присутньому у схемі розвитку міжкультурної комунікації в системі глобальних зв'язків і відносин. Публічно-управлінський аспект у цьому разі варто розглядати як присутність органів публічної влади у міжкомунікаційних процесах, реалізація управлінських функцій ними у напрямі досягнення максимально корисного ефекту.

Публічне управління є фундаментом розбудови сучасного суспільства, в основі якого лежить діяльність органів публічної влади, спрямована на реалізацію державно-владних функцій та забезпечення добробуту населення. На важливості публічного управління в контексті ефективного функціонування загальнодержавних і територіальних органів влади, здатних врегульовувати конфліктні ситуації та підтримувати реформи, вказують провідні науковці [4, с.191]. І саме в такому контексті потрібно розуміти публічне управління як інструмент налагодження міжкультурної комунікації.

З огляду на це, публічне управління забезпечує якість прогресу світової цивілізації внаслідок координації та регулювання міжкультурних комунікацій у межах окремого регіону чи цілої країни. Водночас публічне управління удосконалюється відповідно до об'єктивної потреби його реалізації на відповідній території.

Треба пам'ятати, що міжкультурна комунікація розвивалася під впливом різноманітних історичних процесів, тому її, як явище, потрібно розглядати крізь призму національного, регіонального та глобального чинників, що зумов-

люють її місце в сучасному світі. Стійким видом взаємодії є правові та політичні зв'язки, а також міждержавні відносини, визначаючи у такий спосіб присутність публічно-управлінського аспекту під час розгляду та аналізу особливостей міжкультурної комунікації [5].

Так, попри зміни у звичаях взаємодіючих народів, їх релігійних обрядах, художніх стилях та мові, перебуваючи під культурним впливом у процесі комунікацій, взаємодія у сфері публічного управління є фундаментальною, зважаючи на глобалізаційний розвиток світового соціуму. Такий стан свідчить про пошук нових, альтернативних схем розвитку публічно-управлінських відносин всередині тієї чи іншої країни, оскільки будь-які міжкультурні комунікації зароджуються у певному суспільстві тієї чи іншої держави і лише тоді переходять на міжнародний рівень. Саме публічно-управлінський аспект є тим фундаментом, який цементує та укріплює міжкультурні комунікації, робить їх здатними впливати на ті трансформації, які відбуваються у сучасному глобалізованому суспільстві.

Зважаючи на те, що міжкультурна комунікація за своєю формою буває внутрішньою та зовнішньою, в умовах глобалізації прискіпливішу увагу все ж викликає зовнішній прояв комунікативних процесів. Адже саме зовнішня комунікація забезпечує зв'язок суб'єкта з середовищем, іноді доволі складний, який дає змогу визначати напрям функціонування як окремих індивідів, так і цілих соціальних груп. І саме зовнішня комунікація сприяє налагодженню якісних взаємодій між такими суб'єктами, як органи державної влади та управління, покликані реалізовувати функції держави в публічному секторі, та індивідами у сфері міжкультурної комунікації.

Варто зазначити, що в кожній країні публічне управління здійснюється відповідно до особливостей її розвитку, економічних, політичних, культурних, релігійних, етнічних та інших специфічних характеристик її буття. Відповідно, населення тієї чи іншої країни буде вирізнятися у процесі міжкультурної комунікації, відображаючи у такий спосіб унікальність своєї держави на світовій арені.

Фундаментом публічно-управлінської активності є Основний закон країни. Так, у Конституції України зазначено, що "...носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування..." [6].

Це означає, що органи публічної влади не повинні перевищувати своїх повноважень, не узурпувати влади, а навпаки – своїми діями реалізовувати державно-владні функції на благо українського народу. Своєю чергою, це є свідченням необхідності української влади діяти в інтересах народу та окремих індивідів, забезпечуючи їм всебічну та повноцінну можливість бути учасниками міжкультурної комунікації у глобалізованому суспільстві.

Міжкультурна комунікація в сучасному суспільстві є наслідком зростання інтенсивності різноманітних відносин і зв'язків, що показано на рисунку.

Відповідно до схеми, поданої на рисунку, глобалізація соціального розвитку характерна наявністю великої кількості взаємовідносин, які інтегруються між собою і забезпечують системну якість розвитку суспільства у планетарному масштабі. У центрі цих взаємодій лежить міжкультурна комунікація, здатна гармонізувати різнопланові стосунки між цілими країнами та окремими регі-

онами. Наслідком таких взаємодій є збільшення всебічних взаємозалежностей між різними суспільними формуваннями, які водночас дедалі активніше впливають одне на одного.

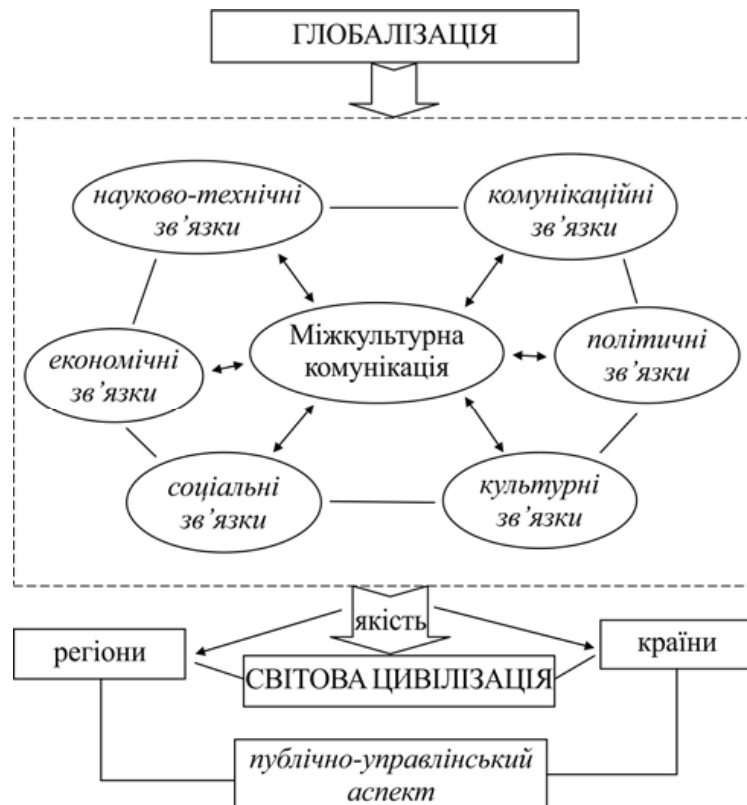

Рис. 1. Міжкультурна комунікація в системі глобальних зв'язків та відносин

Джерело: власні узагальнення.

У процесі зазначених взаємодій можна виділити основні негативні тенденції, які спостерігаються у досліджуваній сфері через поглиблення глобалізаційних перетворень на світовій арені:

- інформаційна невпорядкованість процесів, які стосуються міжкультурної комунікації;
- відсутність однакових можливостей для країн, які використовують інформацію для налагодження цивілізованих міжкультурних взаємодій;
- недосконалість критеріїв відбору для розвитку міжкультурної комунікації в розвинених країнах і країнах, що розвиваються;
- реальний розрив між якісними характеристиками глобалізації у сфері міжкультурної комунікації та технологічним потенціалом інформатизації як окремої особистості, так і цілого суспільства [7].

Ці та інші негативні тенденції призводять до формування у світі єдиного інформаційного простору, до стирання мовних, соціальних та часових бар'єрів і зміни, як наслідок, міжкультурного і міжособистісного спілкування. Відповідно, ці процеси кардинально впливають на політику, економіку, бізнес, освіту, культурний обмін між країнами та інші важливі сфери суспільного життя.

Отже, зважаючи на складні та невідворотні глобалізаційні процеси, які неминуче позначаються на розвитку сучасного суспільства, зокрема і на розвитку міжкультурної комунікації, потрібно шукати шляхи оптимізації трансформаційних змін у світі, які здатні позитивно вплинути на подальші перетво-

рення в соціумі. Важливу роль при цьому повинно відігравати публічне управління, адже якраз на рівні держав, міждержавних формувань і територіальних угруповань вирішуються ключові питання, що стосуються комунікацій як між окремими індивідами, так і між цілими народами та націями. Для цього потрібно здійснювати розвиток міжкультурної комунікації за такими напрямками:

- усвідомлення важливості культурно-історичних факторів у процесах комунікації між представниками різних рас, національностей та етносів;
- адекватне усвідомлення правил і норм вербальної та невербальної поведінки суб'єктів комунікації, здатне вивести процес спілкування на якісно новий рівень;
- створення умов для взаємоадаптації і взаєморозуміння співрозмовників у процесі міжкультурної комунікації, що сприятиме її успіху;
- прикладання зусиль до руйнування хибних культурних стереотипів між індивідами, які перешкоджають повноцінному спілкуванню та передачі інформації;
- поставити акцент на покращенні викладання країнознавства, культурології, релігієзнавства, іноземних мов та інших дисциплін, здатних удосконалити процес налагодження міжкультурної комунікації;
- поряд із покращенням викладання зазначених дисциплін на теоретичному рівні потрібно уніфікувати практичний підхід до засвоєння отриманих знань.

Ці та інші пропозиції потрібно розглядати з позиції публічно-управлінського аспекту, оскільки саме публічне управління як засіб реалізації державно-владних функцій покликане забезпечувати виконання дій та процедур, потрібних для покращення міжкультурної комунікації як на рівні окремих регіональних формувань у межах окремої держави, так і на загальнодержавному та міждержавному рівнях.

Висновки і перспективи подальших розвідок. Отже, проведене дослідження дає підстави прийти до висновку, що міжкультурна комунікація, будучи багатогранним явищем, є невідворотною у сучасному світі, зважаючи на глобалізаційні процеси, які стають щораз активніші на світовій арені. Проте ця невідворотність може нести в собі певні загрози у вигляді розмитості національних інтересів щодо розвитку культури того чи іншого народу, його самобутності. Ці проблеми покликані вирішувати ефективне публічне управління шляхом координації, регулювання та контролю як на рівні окремих держав, так і на міждержавному рівні.

Публічне управління, забезпечуючи реалізацію державно-владних функцій, поєднуючи як адміністративні, так і рекомендаційно-координаційні дії та процедури, маючи широкий спектр прав та повноважень з боку держави, повинно сприяти налагодженню якісних взаємодій всередині окремих держав і регіонів. Це допоможе розвивати сучасне суспільство на засадах демократії, поваги до людської гідності та прав індивіда, підтримуватиме державні та громадські інституції у їх прагненні забезпечити прогрес у соціумі на основі моралі, рівності та ефективного культурного спілкування.

Перспективою подальших наукових досліджень є характеристика процесу формування процедур міжкультурної комунікації в органах публічної влади України в історичній ретроспективі.

Список використаної літератури

1. Слющинский Б.В. Формирование межкультурной коммуникации в социокультурном пространстве украинского Приазовья // Межкультурная коммуникация : сб. матер. науч. конф. (7 июня 2013 г.). СПб. : МИЭП, 2013. С. 75–83.
2. Слющинський Б.В. Міжкультурна комунікація як вияв його культури (етносу) // Актуальні проблеми науки та освіти : зб. матер. XVI підсум. наук.-практ. конф. викл. Маріуполь : МДУ, 2014. С. 420–423.
3. Галицька М.М. Міжкультурна комунікація та її значення для професійної діяльності майбутніх фахівців // Освітологічний дискурс. 2014. № 2 (6). С. 23–32.
4. Публічне управління та адміністрування в умовах інформаційного суспільства: вітчизняний і зарубіжний досвід : монографія / за заг. ред. С. Чернова, В. Воронкової, В. Банаха, О. Сосніна, П. Жукаускаса, Й. Ввайнхардт, Р. Андрюкайтене ; Запоріж. держ. інж. акад. Запоріжжя : ЗДІА, 2016. 606 с.
5. Іванов П.М., Пандазі А.В. Структура міжкультурної комунікації // Міжкультурна комунікація і глокалізаційні процеси у соціологічному вимірі : зб. матер. Всеукр. наук.-практ. конф. (м. Маріуполь, 12 квіт. 2019 р.) / за заг. ред. В.Ф. Лисак. Маріуполь, 2019. С. 24–27.
6. Конституція України : прийнята 28.06.1996 № 254 к/96-ВР. URL : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254-vr> (дата звернення: 20.08.2021)
7. Макух-Федоркова І. Міжкультурне значення комунікації у контексті глобалізаційних процесів. URL : <http://en.chnu.edu.ua/wp-content/uploads/2018/03/Makukh-1.pdf> (дата звернення: 23.08.2021).

Статтю подано: 19.09.2021

Статтю схвалено: 04.11.2021

Lylyk Mariana Volodymyrivna

*Postgraduate student of the Department of Public Administration and Public Service,
Institute of Public Administration, Lviv Polytechnic National University*

ORCID: 0000-0003-1643-392X
e-mail: maranalilik@gmail.com

INFLUENCE OF GLOBALIZATION ON THE DEVELOPMENT OF INTERCULTURAL COMMUNICATION IN PUBLIC ADMINISTRATION

Problem setting. Inter-civilizational relations induce confident development of such a phenomenon as intercultural communication – based on the need of population of different countries and regions to know the spiritual world and features of cultural, religious, ethnic and traditional life to understand each other better and often to assimilate. These processes are often intensive and deep, which leads to the systemic nature of such interactions. They are objectively designed to minimize the risks that arise during interethnic and intercultural communication. Public-administrative aspect, implemented by public authorities called to perform the relevant functions in this area, should play the special role.

Recent research and publications analysis. In the modern world, the problem of intercultural communication is studied in the works of such researchers as Y. Vereshchahin, Z. Hasanov, T. Hrushevytska, V. Zasluzheniuk, V. Kostomarov, S. Kucherian, V. Miroshnychenko, V. Popkov, O. Zhornova, S. Nieto, T. Rulker, A. Sadokhin and others. Conclusions of these studies give an idea of the place and role of intercultural communication in the modern world.

Highlighting previously unsettled parts of the general problem. Unresolved earlier parts of the general problem. Scientific thought needs thorough scientific research on the impact of globalization transformations observed today on the communicative component of interaction of different cultures and ethnic groups in the context of public administration.

Paper main body. In the context of globalization, the forms, methods and means of human communication are continuously changing, which, in turn, changes the nature of communication. Given the trends and difficulties of communication in the field of intercultural interactions over the past decades, it is necessary to pay attention to significant differences in patterns of behavior and thinking of different cultures, their worldviews, values and standards, which together characterize the phenomenon of human communication.

Based on the fact that intercultural communication may be internal and external by form, in the context of globalization external manifestation of communicative processes still attract more meticulous attention. After all, it is external communication that contributes to the establishment of high-quality interactions between public authorities designed to implement functions of state in the public sector and individuals in the field of intercultural communication.

In each country, public administration is performed in accordance with the peculiarities of its development, economic, political, cultural, religious, ethnic and other specific features of its existence. Assuming this, populations of different countries in the process of intercultural communication will differ, thus reflecting the uniqueness of their state.

We can identify the main negative trends observed in the area of study due to the deepening of globalization on the world stage: information disorder of processes related to intercultural communication; lack of equal opportunities for countries that use information to establish civilized intercultural interactions; imperfection of selection criteria for the development of intercultural communication in developed and developing countries; a real gap between the qualitative characteristics of globalization in the field of intercultural communication and the technological potential of informatization – both of the individual and of the society as a whole.

These and other negative trends lead to the formation of a single information space in the world, to the erasure of language, social and temporal barriers, and, as a consequence, to a change of intercultural and interpersonal communication. In turn, these processes dramatically affect politics, economics, business, education, cultural exchange between countries and other important areas of public life.

Thus, it is necessary to develop intercultural communication in the following directions: awareness of the importance of cultural and historical factors during communication between people of different races, nationalities and ethnic groups; adequate awareness of the rules and norms of verbal and nonverbal behavior that can bring the communication to a qualitatively new level; creating conditions for mutual adaptation and mutual understanding of interlocutors in the process of intercultural communication, which will contribute to its success; making efforts to break false cultural stereotypes between individuals that prevent communication and transmission of information; to emphasize the teaching of Regional Studies, Culture Study, Religion Study, foreign languages and other subjects that can contribute to the establishment of intercultural communication; along with improving the teaching of the above subjects at the theoretical level, it is necessary to unify the practical approach to the acquisition of knowledge.

Conclusions of the research and prospects for further studies. Intercultural communication, being a multifaceted phenomenon, is inevitable in modern world, given the globalization processes that are becoming increasingly active on the world stage. These processes are objective, so they need to be coordinated, regulated and controlled both at the level of individual states and at the interstate level. This is what public administration is called to exercise.

Key words: intercultural communication; public administration; globalization; public authorities.

References

1. Slushchynskyy, B. V. (2013). Formirovaniye mezkulturnoy komunikatsiyi v sotsiokulturnom prostranstve ukrainskogo Priazovya. *Mezkulturnaya komunikatsiya*. SPb.: MIEP, pp. 75–83. [In Russian].
2. Slushchynskyy, B. V. (2014). Mizkulturna komunikatsiya yak vyyav yogo kultury (etnosu). *Aktualni problemy nauky ta osvity*. Mariupol, pp. 420-423. [In Ukrainian].
3. Galytska, M. M. (2014). Mizkulturna komunikatsiya ta yiyi znachennya dlyaprofesiynoyi diyalnosti maybutnih fahivtsiv. *Osvitologichnyy dyskurs*, Issue 2(6). pp. 23-32. [In Ukrainian].
4. Publichne uppravlinnya ta administruvannya v umovah informatsiynogo suspilstva: vitchyznyanyy i zarubiznyy dosvid. (2016). Zaporizhya: ZDIA, 606 p.
5. Ivanov, P. M., Pandazi, A. V. (2019). Struktura mizkulturnoyi komunikatsiyi. *Mizkulturna komunikatsiya i globalizatsiyni protsesy u sotsiologichnomu vymiri*. Mariupol, pp. 24-27. [In Ukrainian].
6. Konstytutsiia Ukrainy. № 254 k/96-VR. (1996). URL : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254-vr>. [In Ukrainian].
7. Makuh-Fedorkova, I. (2018). Mizkulturne znachennya komunikatsiyi u konteksti globalizatsiynuh protsesiv. URL : <http://en.chnu.edu.ua/wp-content/uploads/2018/03/Makukh-1.pdf>. [In Ukrainian].

Paper submitted: 19.09.2021

Paper accepted: 04.11.2021

Цитування: Лилик М. В. Вплив глобалізації на розвиток міжкультурної комунікації в публічному управлінні // Ефективність державного управління : зб. наук. пр. Вип. 3/4 (68/69) : у 2 ч. Ч.1 / за заг. ред. чл.-кор. НАН України В. С. Загорського, доц. А. В. Ліпенцева. Львів : НЛТУ України, 2021. С. 48–56. (DOI: <https://doi.org/10.36930/506804>).

Citation: Lylyk, M. V. (2021). Influence of globalization on the development of intercultural communication in public administration. *Efficiency of Public Administration*, Issue 3/4(68/69), pp. 48–56. (DOI: <https://doi.org/10.36930/506804>).